

Jeg giver ham ret i, at hvis man gør det over for befolkningen, får den slet ikke det indtryk, som jo er sagen: at vi i virkeligheden er enige om en lang række fundamentale ting herinde, og at vi i virkeligheden er ganske udmærkede kolleger, som arbejder glimrende sammen på en række områder. Og når vi diskuterer, er det ikke bare for at komme til at skændes med hinanden, men det er, fordi vi har en overbevisning om, at man kunne gøre det bedre sådan og sådan.

Jeg beklager meget, hvis der ude i befolkningen opstår det indtryk, at det er blevet ringere og ringere. Må jeg som en kompliment til de mange unge kolleger, der er kommet herind, sige, at jeg er fuld af beundring over den måde, de griber arbejdet an på.

Jeg er nødt til at sige som repræsentant for den generation, som jeg tilhører, at de unge er dygtigere, end vi var, da vi kom ind. All right, de har også en bedre uddannelse, og de har bedre hjælpemidler. Men de er dygtigere, end vi var, og derfor er det meningsløst, når man rundt omkring må høre, at det bliver ringere og ringere osv. Det gør det aldeles ikke. De folk, der var virkelig store dengang, de var måske ikke så store dengang, som man regner dem for i dag. Det er det første, men det næste er, at det var en helt anden tid, man levede i.

Jeg kan kun sige, at jeg håber, at det vil lykkes at få folk til at forstå, at Folketinget er langt, langt bedre end det rygte, det får.

Så siger man til os: Hvorfor forklarer I det så ikke noget bedre? All right, nu kan man jo kun gøre det efter bedste evne. Det er den ene ting.

Men den næste ting er: Hvem skal man forklare det til? For jeg ved nok, hvordan situationen er. Jeg har prøvet det selv. En folketingsmand tager herindefra ved sådan fire-fem-tiden om eftermiddagen for at komme ud til et møde om aftenen, og han har siddet og arbejdet grundigt, for han ved jo, at vi fik søreme 12.000 stemmer derude, så jeg må ud og tale til vælgerne og forklare om problemerne. Han tager derud, og de er der alle 12 – ikke 12.000, men 12 – nemlig bestyrelsesmedlemmerne, og nogle af konerne er også kommet med. Det er dem, der er.

Se, det er de vilkår, vi har. Når man siger: Hvorfor forklarer I ikke noget bedre, hvorfor gør I ikke mere, hvad er så sandheden? Der er ingen at forklare det til, for folk går ikke til politiske møder. Men det forhindrer ikke, at nogle af de 12.000, der ikke var der, dagen efter går rundt og fortæller: Ja, vi ser jo aldrig vores folketingsmand, han sidder bare derinde og meler

sin egen kage, og han lover en hel masse, og han holder ikke noget af det. Én mand er ikke et flertal – det ved de ikke, men det er han ikke.

Alt det dér bliver man udsat for, og jeg kan stadig væk kun sige: Dette er ikke min afskedsprædiken, for man kommer til at finde sig i, at jeg også er ordfører under finanslovdebatten. Men skulle vi ikke prøve, om vi kunne finde nogle begreber, herunder nogle statistiske oplysninger?

Jeg skal også lige til sidst nævne arbejdsløshedstallet. Hvorfor bruge arbejdsløshedstallet, når det er uanvendeligt? For det første er det ikke et antal arbejdsløse. Det er et antal dagpengeudbetalinger, der bliver divideret med antallet af arbejdsdage osv., så det er ikke mennesker, det drejer sig om.

Men det næste er, at det jo ikke er arbejdsløsheden, det drejer sig om, det er beskæftigelsen. Beskæftigelsen stiger, og det er dét, man skal hæfte sig ved.

Jeg tror, at man ved at passe mere på med disse ting har noget lettere ved at forklare folk det. Og jeg kan kun sige, at jeg synes, at med den erfaring, jeg har, så skyder den kritik, der bliver rettet mod Folketinget, fuldstændig over målet. Og som også nogle af os var udsat for det i tv i aftes, kommer den fra folk, der ikke ville drømme om at gå til et politisk møde. De har aldrig mødt en politiker og diskuteret noget.

Derfor: Man skal ikke tage sig af den overfladiske kritik, men man skal selv bestræbe sig på at få tingene stillet så klart op og først og fremmest forsøge at forstå det til bunds selv og så lade være med ustandselig bare at hakke på hinanden.

Ja, det er den gamle Erhard Jakobsen, der taler. Jeg ved godt, jeg er ikke ham, der var med for nogle år siden.

Hans-Pavia Rosing (S):

Det bliver jo lidt svært efter hr. Erhard Jakobsen, men jeg må gøre, hvad jeg kan.

Statsministeren havde i åbningstalen i tirsdags et kort afsnit om rigsfællesskabet. Det centrale i dette afsnit var annonceringen af de såkaldte rigsmøder mellem Danmark, Færøerne og Grønland, som påbegyndes i dette efterår.

For mennesker, der følger bare lidt med i rigsfællesskabsforhold, var dette dog ingen nyhed; det er en tanke, som har været længe undervejs. Det bliver tilsyneladende et minitopmøde, hvor statsministeren, den færøske lag-